నేనే నా ఆయుధం

– డా.యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

సామాన్యుడి అసామాన్య విజయం.. ఒక యదార్ధ గాథ!

“ఢిల్లీలో రాష్ట్రపతి భవన్ బ్రేక్‌ఫాస్ట్ టేబుల్ ముందు కూర్చున్నప్పుడు...

కాకినాడలో పోస్టర్లు అతికించటానికి వాడగా మిగిలిపోయిన మైదా పిండితో

చపాతీలు కాల్చుకుని తిన్న రోజులు గుర్తొచ్చి కళ్ళ నీళ్ళొచ్చాయి”.

వ్యాపారంలో పోటీ… ఎత్తులు – పైఎత్తులు…

విస్తరించటానికి చేసే ప్రయత్నాలు… ఎక్కే శిఖరాలు, పడే లోయలూ…

ఆర్టీసీ బల్లల మీద నిద్ర... సులభ్ కాంప్లెక్స్‌లలో స్నానం..!

పదో క్లాసు ఫెయిల్ నుంచి... డాక్టరేట్ వరకూ..!

అట్టడుగు స్థాయి నుంచి లక్షల సంపాదన వరకూ ఎదిగిన

ఒక నిరుద్యోగి జీవిత చరిత్ర…!

ప్రతీ నిరుద్యోగీ, వ్యాపారవేత్తా, జీవితంలో పైకి రావాలనే తపన ఉన్న

ప్రతి వ్యక్తీ చదవవలసిన పుస్తకం.

మాస్టర్ రైటర్

యండమూరి వీరేంద్రనాథ్ కలం నుంచి...

వీడు మగాడ్రా బుజ్జీ... !

– తనికెళ్ళ భరణి

ఒక అద్భుతం ఆవిష్కరించబడింది!!

ఒక Adventure Film చూస్తున్నట్టు...

అప్పట్లో 'మెగాస్టార్' సినిమా చూస్తోంటే కలిగే ఉద్వేగం... ఉత్సాహం...

ఇది రాసింది యండమూరి వీరేంద్రనాథ్. అతను మనకి బాగా తెలిసిన విషయాన్ని కూడా... కొత్తగా వింటున్నట్టూ... చూస్తున్నట్టూ... చెప్పగల సమర్థుడు!.

కానీ అతను రాయడానికి కూడా... గట్టి వస్తువు దొరకాలి కదా.

నాకు తెలిసి ఇది అతడు రాసిన రెండో జీవిత చరిత్ర.

మొదటిది... 'ఇడ్లీ వడ ఆకాశం' కామత్‌ది. రెండోది... చిరంజీవిది..!

నన్ను అబ్బురపరిచిన జీవిత చరిత్రల్లో

చార్లీచాప్లిన్... మర్లిన్ మన్రో...

శ్రీపాదవారి అనుభవాలు జ్ఞాపకాలూనూ

తిరుమల రామచంద్ర గారి హంపీ నుంచి హరప్పా దాకా

దాశరథి రంగాచార్య గారి నా జీవనయానం..

ఆ స్థాయిలో ఉన్నాయ్ ఈ కథలో కథానాయకుడి కష్టాలు..!

ఎవరికైనా చచ్చిపోదామనిపిస్తుంది..!

ఆ స్థితిలోంచి బైట పడ్డవాడే 'చిరంజీవి' అవుతాడు..

ఇంగ్లీషు..! ఇది చాలామందిని భయపెట్టే 'శ్వేత భూతం'.

ఆరంభంలో నిర్లక్ష్యం చేసామా... ఆ తరువాత జీవితాంతం పట్టి పీడిస్తుంది!!

ఇంగ్లీషు కొంచెమే వచ్చిన ఓ పెద్ద డైరెక్టర్ ఉండేవాడు. ఎవరన్నా బాంబే హీరోయిన్ వచ్చిందంటే చాలు వణికిపోయేవాడు. ఇంగ్లీష్‌లో మాట్లాడాల్సి వొస్తుందని...! బిజీగా ఉన్నట్టు నటిస్తూ, అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ని పంపేవాడు. రోజంతా బెంగగా ఉండేవాడు. అంచేత సీన్లమీద దృష్టి పెట్టలేక పోయేవాడు!!..

...ఇవాళ మీకిష్టం ఉన్నా లేకపోయినా... దానితో కాపురం చెయ్యక తప్పని 'దొరసాని' ఇంగ్లీషు ! ఆవిడకి దాస్యం చేసే బదులు... అధికారం చెలాయించొచ్చన్నది చిరంజీవి గారి 'మేధ' స్సులోంచి పుట్టిన ఆలోచన..

తెలుగు మన మాతృభాష ! దాన్ని ఆస్వాదించండి !

ఇంగ్లీషు... బతుకు భాష ! దాని మీద సాధికారత సంపాదించండి..!

ఒక సామాన్యుడు.. మాన్యుడై... ధన్యుడైన కథనం ఇది..!

చాలా లైన్లు కొటేషన్‌లలాగా ఉన్నాయ్..!

ఈ జీవితగాథ చదివితే.. మనకీ ధైర్యం వొస్తుంది..!

ఏదైనా సాధించాలన్న కోరిక కలుగుతుంది..!

చెప్పొద్దూ... నాకైతే... ఇంగ్లీషు మరికాస్త బాగా నేర్చుకుంటకు మేధలో చేరితే బావుణ్ణేమో అనిపించింది..!

బలహీనులకి ఇది సంజీవిని.

ఇంగ్లీష్... నేర్చుకునేవాళ్ళకి టానిక్కు..

చిరంజీవి... చిరంజీవ!!

ఇష్టంగా

(20-12-2015)

3

ఏ కుర్రాడికైనా ఆ వయసులో పెద్ద వ్యసనం, సైకిలు తొక్కటం..! నేనూ దానికి అతీతుణ్ణి కాదు. రఘువరన్ బి.టెక్ సినిమాలోలాగా, సైకిల్ అంటే నాకు క్రమక్రమంగా పిచ్చ ప్రేమ ఏర్పడింది. అయినా సైకిల్ తొక్కే భాగ్యం నాకు దక్కలేదు. ఇంట్లో సైకిలున్నా బావ ముట్టుకోనిచ్చేవాడు కాదు. అడగటానికి నాకూ భయమే.

అప్పుడు నాకో ఆలోచన వచ్చింది.

మా అక్కయ్య కొడుక్కి మూడేళ్ళు.

'స్టాండు వేసి ఉన్న' సైకిల్ సీటు పై కూర్చుని, వెనుక చక్రం గిర్రు గిర్రున తిరుగుతూంటే, స్టీరింగు బుర్రు బుర్రున తిప్పటంలో ఉండే ఆనందాన్ని ముందుగా వాడికి నేర్పాను.

ఆ తరువాత వాడిని సీటు ముందు రాడ్ పై ఎక్కించి, పక్కన హేండిల్ పట్టుకుని స్టాండు తీసి నడపటం... ఆ పైన నెమ్మదిగా తొక్కటం... అంతే.

వాడూ వ్యసన పరుడయ్యాడు.

వాడు సైకిల్ కోసం ఏడ్చినప్పుడు సైకిల్ తొక్కటానికి ఒక కుర్రాడు కావాల్సి వచ్చేవాడు.

ఆ కుర్రాడ్ని నేనే.

నాకంటే ఇవ్వనంటాడు గానీ, కొడుకు ఏడుపుని కాదనగలడా? అక్క రౌద్రాన్ని భరించగలడా?

ఆ విధంగా సైకిలు చోదకుణ్ణి అవ్వాలనే నా లక్ష్యం తీరింది. కోరిక కలిగినప్పుడల్లా వాడ్ని కాస్త గిల్లేవాడిని. వాడు ఏడిస్తే, అది సైకిల్ కోసమేనని చెప్పి, ఎక్కించుకొని తిప్పేవాడ్ని.

"... అవతలి వారికి అవసరాన్ని కృత్రిమంగా సృష్టిస్తే, అది నీకు లాభసాటి అవుతుంది" అన్న వ్యాపార సూత్రం బహుశ అప్పుడే నేర్చుకున్నాను. 'ఇందులో గొప్ప వ్యాపార సూత్రం ఏముంది? బోడి. అందరికీ తెలిసిందే కదా' అంటారా..!

నిజమే.

తెలిసిందే.

కానీ అమలు జరిపేవారు తక్కువ.

ఫెయిర్-అండ్-లవ్లీ నుంచీ ఆంజనేయ స్వామి అదృష్ట చక్రాలు అమ్మేవారు మాత్రమే, ఈ సూత్రాన్ని ("నిజంగా అవసరం లేకపోయినా, ప్రజల్లో కృత్రిమ అవసరాన్ని సృష్టిస్తే, అది నీక లాభసాటి" - అన్న సూత్రాన్ని) చక్కగా అమలు జరుపుతారు.

అప్పుడప్పుడే పల్లెటూళ్ళకి కరెంటు వస్తున్న రోజులవి. మా ఇంటికి ఇంకా రాలేదు. గంటన్నర సేపు లాంతరు వెలుగులో చదువుకొనేవాడిని. ఆ తరువాత వెళ్ళి ఎద్దుల పాకలో పడుకొనేవాడిని.

దానికి కూడా ఒక కారణం ఉంది.

ఎద్దుల మూత్రం నేల మీద పడితే, ఆ తరువాత భరించలేనంత వాసన వస్తుంది.

రాత్రుళ్ళు నా కార్యక్రమం ఏమిటంటే, వాటి కింద డబ్బాలు పెట్టి, అవి నిండగానే పారబోసి మళ్ళీ తీసుకొచ్చి పెట్టటం.

అలా రాత్రంతా నాలుగైదుసార్లు లేవవలసి వచ్చేది.

మళ్ళీ పొద్దున్నే లేచి, చీపురు కట్టతో శుభ్రం చేసి, కళ్ళాపి జల్లి ముగ్గులేయటంతో నా దినచర్య మొదలయ్యేది.

ఇటువంటి దినచర్య వల్లే... బహుశ రాత్రి ఎంత ఆలస్యమైనా, మధ్యలో ఎన్నిసార్లు లేవవలసి వచ్చినా, ప్రొద్దున్నకల్లా ఫ్రెష్‌గా ఉండటం అలవాటై ఉంటుంది.

ఇది నా వృత్తికీ, వ్యాపారానికీ ఆ తరువాత చాలా ఉపయోగపడింది.

ఎనిమిదో క్లాసు మంచి మార్కులతో పాసయ్యాను. జీవితం సజావుగా జరిగిపోతున్న సమయంలో నా జీవితంలో అతి నికృష్టమైన దశ ప్రారంభమైంది.

4

పెద్దన్నయ్య భార్య... అంటే పెద్ద వదినకీ, అమ్మకీ మధ్య చిన్న చిన్న గొడవలతో విభేదాలు ప్రారంభమై, తొందర్లోనే పెద్దవై, కుటుంబం రెండుగా విడిపోయింది. అన్నయ్య విడిగా వెళ్ళిపోయాడు.

ఆస్తి పంపకాలు జరిగినప్పుడు ఆస్తి ఏం వచ్చిందో తెలీదు కానీ నాకూ, చిన్న అన్నయ్యకీ ఆరువేల అప్పు వాటాగా వచ్చింది.

పేరుకి విడిపోయినా, అమ్మ బాధ్యత అంతా అన్నయ్యే తీసుకొనే వాడు. మా ఇంటికి కొద్ది దూరంలోనే వాళ్ళ ఇల్లు ఉండేది. మేమంటే వాడికి ఎంతో ప్రేమ.

కానీ ఆర్థిక అవసరాలు అన్యోన్యతని అష్టవిధాల నష్టపరుస్తాయి.

పెద్దన్నయ్య విడిపోయేసరికి అమ్మకి మరో మనిషి అవసరం పడింది. నా పని విధానం చూసి, నేను తన దగ్గర ఉండటం కన్నా అమ్మకి ఎక్కువ ఉపయోగపడతానని అనుకున్నాడో ఏమో, బావ నన్ను మా ఊరు పంపించటానికి నిశ్చయించుకున్నాడు.

నాకు కూడా ఆ క్రమశిక్షణ అంటే వెగటు పుట్టింది. అమ్మ దగ్గరకు వెళ్ళిపోవటానికే ఉత్సాహపడ్డాను.

అక్కడే ఒక తప్పు జరిగిపోయింది.

“ఒక విద్యార్థి భవిష్యత్తు అతడి స్నేహబృందం మీద ఆధారపడి వుంటుంది" అంటారు. నా స్నేహితుల భవిష్యత్తుని నేనూ, నా భవిష్యత్తుని నా స్నేహితులూ దిగజార్చటానికి మొదటి విత్తనం అప్పుడే పడింది.

అమ్మ దగ్గరకి వచ్చేశాను. తొమ్మిదో తరగతి చదవటానికి వెంకటాపురంలో పాఠశాలలు లేవు. దూరంగా నాలుగున్నర కిలోమీటర్ల దూరంలో, 'కూనూరు' అనే ఊర్లో మాత్రమే స్కూల్ ఉండేది. అక్కడికి వెళ్తే, సీట్లు లేవన్నారు. ఏం చేయాలో అర్థం కాలేదు. తిరిగి బావ దగ్గరకి వెళ్ళి ఆ డిసిప్లిన్ చట్రంలో ఇరుక్కుపోవటం ఇష్టంలేదు.

అప్పుడు ఒక ఆలోచన వచ్చి, నా స్నేహితుడితో కలిసి ఆ ఊరు వెళ్ళాను. పేరెంట్స్ కమిటీ మీటింగ్ జరుగుతూండగా, “...నాకు సీటిస్తే ఒక సిమెంట్ బస్తా డొనేషన్ ఇస్తామని అమ్మ చెప్పమంది" అని చెప్పాను.

సీట్ ఇవ్వటానికి వారు ఒప్పుకున్నారు.

ఇంటికొచ్చి, "ఒక సిమెంటు బస్తా ఫీజుగా ఇస్తే వాళ్ళు సీటు ఇస్తామన్నారు" అని చెప్పాను. అమ్మ ఇచ్చిన యాభై రూపాయలతో సిమెంటు బస్తా కొనుక్కుని తీసుకెళ్ళి స్కూల్లో జాయిన్ అయ్యాను.

మా ఊరి నుంచి మేము నలుగురు స్టూడెంట్స్‌మి. నాలుగున్నర కిలోమీటర్లు వెళ్ళేవాళ్ళం.

బస్సుకి అడ్డంగా రాళ్ళు పెట్టింది అప్పుడే.

నా క్లాస్‌మేట్స్ ముగ్గురికీ చదువు మీద ఏమాత్రం ఉత్సాహం లేదు. వాళ్ళ సావాసంతో నేనూ నెమ్మదిగా మారిపోయాను. దారి మధ్యలో చేలల్లో ఆడుకోవటం, చెరువులో ఈత కొట్టటం, సాయంత్రం స్కూల్ అయిపోయేటప్పటికి బుద్ధిమంతుడిలాగా ఇంటికి రావటం... ఆవిధంగా

సంవత్సరంలో సగం రోజులు స్కూల్‌కి వెళ్ళలేదు. చదువు పూర్తిగా వెనుకబడిపోయింది. అయినా అదృష్టవశాత్తూ పెద్ద ఇబ్బంది లేకుండా తొమ్మిదో తరగతి పాసై పదికి వచ్చాను.

స్నేహితుల ప్రభావం మనుషుల మీద ఎలా ఉంటుందో చెప్పటానికి నా పదో తరగతి బాల్యమే ఉదాహరణ.

వెంకటాపురంలో అమ్మా, నేను ఇద్దరమే..!

అదుపు చేయటానికి నాన్న లాంటి పెద్దమనిషి ఎవరూ ఇంట్లో లేరు. ఈ క్రమంలో మా అమ్మ నాకు సైకిల్ కొనటం మరో దౌర్భాగ్యమైన విషయం.

'ఇంటర్మీడిస్' అంటే లాటిన్ భాషలో 'మధ్యలో' అని అర్థం. అది జీవితాన్ని ఎటైనా తిప్పవచ్చు. 'మంచి...చెడు' రెండుదార్లు అనుకుంటే, దురదృష్టవశాత్తూ నేను చెడు వైపుకి తిరిగాను. ఊపిరి తీసుకోవటానికి కూడా వీలుండనంత వత్తిడితో ఇంటర్‌మీడియేట్ చదివిన విద్యార్థి, గ్రాడ్యుయేషన్‌కి వచ్చేసరికి 'స్వేచ్ఛ'కి కొత్త అర్థాలు నేర్చుకుంటాడు.

మొదట్లో నాకు సినిమాలంటే పెద్దగా ఇంట్రెస్ట్ లేదు. కానీ స్నేహితుల ప్రభావంతో రెండు మూడు సినిమాలు చూసేటప్పటికి ఉత్సాహం పెరిగిపోయింది. మూడు రోజులకి ఒక సినిమా చూడకపోతే ఉండలేని స్థితికి వచ్చాను. ఈ రోజుల్లో పిల్లలు కంప్యూటర్ గేమ్స్ లేకపోతే ఎలా విలవిలలాడిపోతారో అలాగన్నమాట.

ఆ రోజుల్లో సినిమా హాలు ఘనాపుర్‌లో మాత్రమే ఉండేది. మా పొలంలో పని చేస్తున్నవారు 'పిల్లవాడు స్కూల్‌కి వెళుతున్నాడు' అని అనుకోవటం కోసం (మా అమ్మకి చెప్పటం కోసం) మా పొలాల మీదుగా కూనూరు వరకూ వెళ్ళేవాళ్ళం. కానీ అక్కడి నుండి బయలుదేరి దాదాపు పన్నెండు కిలోమీటర్లు ప్రయాణం చేసి స్టేషన్ ఘనాపూర్ వెళ్ళిపోయేవాళ్ళము.

అప్పటికి మధ్యాహ్నం రెండు గంటలయ్యేది.

ఘనాపూర్‌లో మ్యాట్నీ షో చూసి, రాత్రి ఏడు ఎనిమిదికల్లా మంచి విద్యార్థుల్లాగా ఇంటికి వచ్చేసేవాళ్ళం.

ఈ విధంగా కనీసం వారానికి ఒకటి రెండు సినిమాలు చూసేవాళ్ళం. తప్పుచేయటం, దాన్ని మేనేజ్ చేయటం ఎలాగో తెలిసిన తర్వాత పదో క్లాసులో స్కూల్‌కి వెళ్ళటం పూర్తిగా మానేసాం.

టీచర్లు ఎవరైనా వెళ్ళి ఇంటిలో చెప్తారనే భయం లేదు. వాళ్ళని కూడా బెదిరించే స్థాయికి చేరుకున్నాం.

అలా మా భయానికి లొంగని వ్యక్తి మా ఇంగ్లీష్ టీచర్ సుధాకర్ గారు.

మా వ్యవహారాలు గమనించి, నలుగుర్నీ నిలబెట్టి కొట్టాడు. ఇంట్లో చెప్తానని బెదిరించాడు. మా నలుగుర్లో రవీందర్ రెడ్డి అనే ఒక కుర్రాడు చాలా ఆవేశంగా, ఉండేవాడు. వాడి నాయకత్వంలో ఆరోజు వెళ్ళి ఆయన కొత్తగా కొనుక్కున్న హీరో మోటర్ సైకిల్ టైర్లు కోసేసాం.

ఆ విషయం స్కూల్లో టీచర్లందరికీ తెలిసి, కొద్ది రోజుల్లోనే మేము వ్యతిరేకించటానికి వీల్లేని ఫోర్స్‌గా తయారయ్యాం.

మేము చదువుతున్న తరగతిలో ఒక అమ్మాయి ఉండేది. ఒకేసారి నలుగురం ఆ అమ్మాయిని ప్రేమించాము. ఆ అమ్మాయి ఊరు మా ఊరి నుంచి రెండు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉంది. అందరం కలిసి ఉత్తరం వ్రాసి ఆ అమ్మాయికి పోస్ట్ చేసాం.

అయితే–

'ఇంత పక్కనే ఉన్న ఊరికి ఉత్తరం ఎవరు వ్రాసారు?' అని పోస్ట్‌మాన్‌కి అనుమానం వచ్చి చింపి చదివి, పెద్దమనిషి తరహాలో ఆ ఉత్తరాన్ని తీసుకొచ్చి మా పెద్దన్నయ్యకి ఇచ్చాడు.

ఆయనేమీ అనలేదు కానీ, ఈ విషయం ఆ నోటా ఈ నోటా పాకి, ఆ అమ్మాయి ఊరివారికి తెలిసింది. కర్రలు పట్టుకొని వచ్చారు.

ముందే చెప్పినట్టూ మా గ్రూప్‌లో రెడ్డి హీ-మాన్. వాడు ఇనప రాడ్ పట్టుకొని వచ్చాడు. పెద్ద ఫైట్ జరిగింది. చివరికి మేమే గెలిచాం.

అంతలో పదో తరగతి పరీక్షలు దగ్గర పడ్డాయి.

మా నలుగురికీ ఇంగ్లీషంటే చొక్కాలు తడిసి పోయేవి. పరీక్ష హాల్లో, హాలు టిక్కెట్ల నెంబర్ల ప్రకారం నా వెనుక మా ఇద్దరు స్నేహితులు, నా ముందు రెడ్డి, వాడి ముందు భవన్నారాయణ అనే కుర్రాడు.

ఈ భవన్నారాయణ అనే కుర్రాడు క్లాసు ఫస్టు వచ్చే వాడు. అదీ మా నలుగురి ధైర్యం.

పరీక్షకి వచ్చే పర్యవేక్షణాధికారి ఎవరో మాకు ఒకరోజు ముందే తెలిసిపోయేది. మరుసటి రోజు ఇంగ్లీషు పరీక్షకి లక్ష్మీనారాయణాచారి సారు వస్తారని తెలిసింది.

అంతకు ముందు సాయంత్రం అందరం చెరో నాలుగు రూపాయలు చందాలు వేసుకొని ఒక బీరు బాటిల్ కొని, ఆయన ఇంటికి వెళ్ళి దాన్ని బహుమతిగా ఇచ్చాము.

ఇంగ్లీషు పరీక్ష ప్రారంభమైంది. నారాయణ సారు మావైపు రాలేదు. 'ఇంకేం. అద్భుతం' అనుకున్నాం.

కానీ ప్రమాదం మేము ఊహించని వైపు నుంచి వచ్చింది.

ముందు కూర్చున్న భవన్నారాయణని, "ఒరేయ్. నీ ఆన్సరు షీటు చూపించు" అన్నాడు రవీంద్రరెడ్డి.

"చచ్చినా చూపించను" అన్నాడు వాడు.

"పక్కకి పెట్టి వ్రాసుకో" అన్నాడు వీడు.

"చచ్చినా పెట్టను" అన్నాడు వాడు.

ఈలోపులో లక్ష్మీనారాయణాచారి సారు నిద్రలోంచి లేచి, "రేయ్. మాట్లాడు కోకుండా వ్రాసుకోండి" అని తిరిగి పడుకున్నాడు. పూజారి కరుణించినా దేవుడు (!) వరమివ్వలేదు.

రెడ్డి వెనకాల నేను, నా వెనుక మిగతా ఇద్దరూ.

వేరు లోంచి నీరు పైకి రాకపోతే కొమ్మలకి అందనట్టూ, పై లింకు తెగిపోయింది. నలుగురం గంట సేపు గది నాలుగు గోడల వైపు చూస్తూ కూర్చున్నాం.

మాలో ఒక్కరికి కూడా పొట్టకోస్తే అక్షరం ముక్క ఇంగ్లీషు రాదు.

"ఆఖరి సారి చెపుతున్నా చూపించు" అన్నాడు రెడ్డి. వాడు వినపడనట్టు వ్రాసుకుపోతున్నాడు. అంతలో పరీక్ష అయిపోయినట్టూ బెల్లు మ్రోగింది.

బయటకు రాగానే రెడ్డి వాడిని కర్రతో ఒక్కటి కొట్టాడు. వాడి తల పగిలింది.

మమ్మల్నందరినీ హెడ్‌మాస్టర్ రూమ్‌కి తీసుకెళ్ళారు. వెళ్తూన్నప్పుడే, రెడ్డి వాడిని "...మా మీద ఏ ఫిర్యాదూ చేయకపోతే మిగతా పరీక్షలు వ్రాస్తావు. మేము ఎలాగూ పాసు కాము. మాతో పాటూ నిన్ను కూడా వ్రాయకుండా చేస్తాము" అని బెదిరించాడు.

దాంతో మా మీద ఏ చర్యా తీసుకోవద్దని మా తరపున కూడా వాడే ప్రధానోపాధ్యాయుడి కాళ్ళా వేళ్ళాపడి బ్రతిమాలాడు. మమ్మల్ని శిక్షించకుండా వార్నింగ్ ఇచ్చి మిగతా పరీక్షలు వ్రాయనిచ్చాడు ఆయన.

పక్క విద్యార్థిని బెదిరించగలిగాము గానీ, పేపర్లు దిద్దేవాడిని (అతను ఎవరో మాకు తెలీదు కదా) బెదిరించలేముగా. అందరం మూకుమ్మడిగా ఇంగ్లీషులో ఫెయిలయ్యాము.

ఆ రాత్రి అమ్మ బాగా ఏడ్చింది. "మూడో క్లాసు నుంచి అయిదో కలాసుకి ఎగిరినోడివి, నువ్వు పరీక్ష తప్పటమేందిర కొడుకో..." అని బిగ్గరగా రోదించింది.

నేనేమీ మాట్లాడలేదు.

మాట్లాడటానికి ఏమీ లేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో..)